

Μαθήματα αλληλεγγύης στην αυγουστιάτικη Αθήνα.

Της Αθανασίας Δέτσικα (Μέλος της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στους πρόσφυγες)

Μέσα στη ζεστή καλοκαιρινή Αθήνα κάποιοι Αθηναίοι επιλέγουν να σταθούν αλληλέγγυοι σε αυτούς που είναι η πιο μαύρη εικόνα από το μέλλον μας: τους μετανάστες. Για τρεις εβδομάδες η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης για τους Πρόσφυγες λειτουργεί στο Πεδίον του Άρεως με μια εκπληκτική οργάνωση που πολλές φορές θα ζήλευαν οι-ανύπαρκτες-κοινωνικές δομές υποδοχής του κράτους. Πρόκειται για μια ενέργεια που έρχεται σε πλήρη αντιδιαστολή με τα κολαστήρια της Αμυγδαλέζας και τα ασφυκτικά γεμάτα κρατητήρια του Α.Τ. Ομοιοίας που η προηγούμενη κυβέρνηση είχε ορίσει ως τον μοναδικό τρόπο υποδοχής. Βέβαια, ακόμα περιμένουμε από την σημερινή κυβέρνηση να φτιάξει και να μας παρουσιάσει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για το πως θα γίνεται η υποδοχή των μεταναστών και των προσφύγων που φτάνουν στην Ελλάδα, και πως θα βοηθούνται στα επόμενα βήματά τους. Οι άνθρωποι που στηρίζουν το Στέκι Μεταναστών στην Τσαμαδου, στα Εξάρχεια συναντούν τους εκατοντάδες πρόσφυγες που ζουν επί μέρες στο Πεδίον του Άρεως και τους παρέχουν σκηνές, τρόφιμα καθώς και την απαραίτητη βοήθεια για τη καθημερινή τους επιβίωση. Κάπως έτσι ξεκινάει το μεγαλύτερο μάθημα αλληλεγγύης που δόθηκε φέτος το καλοκαίρι. Εξαίρεση αποτελούν οι υπέροχοι κάτοικοι της Μυτιλήνης, της Λέρου και της Κω που μήνες τώρα μας μαθαίνουν ότι η αλληλεγγύη είναι το όπλο των φτωχών.

Κάθε μέρα στο χώρο ζουν περίπου 500-600 Αφγανοί κυρίως πρόσφυγες που καταφθάνουν στην Αθήνα από τα νησιά του Αιγαίου. Κάθε βράδυ κάποιοι φεύγουν, κάθε πρωί κάποιοι έρχονται. Αυτό που δημιουργήθηκε αυτές τις μέρες στο Πεδίον του Άρεως ήταν ένας ανοιχτός ξενώνας υποδοχής για όσους για όσους το είχαν ανάγκη. Η παραμονή των προσφύγων στον χώρο τελείωνε συνήθως όταν είχαν πλέον βρει trafficker για να καταφέρουν να συνεχίσουν το ταξίδι τους μέσα από τα Βαλκάνια για τις χώρες της Βόρειας Ευρώπης. Οι περισσότεροι από αυτούς επιθυμούν να φύγουν και να βρουν δουλειά και ζωή σε μια χώρα που μπορεί να τους στηρίξει και θεωρούν την Ελλάδα απλώς ένα ακόμα σταθμό στο μακρύ ταξίδι τους για την Ευρώπη που τουλάχιστον σε αντίθεση με την Ιταλία και την Βουλγαρία δεν τους δολοφονεί στην Μεσόγειο.

Οι ομάδες που λειτουργούν για την υποστήριξη των προσφύγων είναι υγείας, τροφοδοσίας, καθαρισμού, διανομής, επικοινωνίας και δημιουργικής απασχόλησης παιδιών. Ένα αυτοσχέδιο ιατρείο που λειτουργεί 7 ώρες την ημέρα και φτάνει στο τέλος της δεύτερης εβδομάδας δίνει τις πρώτες βοήθειες σε μετανάστες που δεν έχουν κατασκηνώσει στο Πεδίον του Άρεως αλλά ζουν στο κέντρο της Αθήνας και μαθαίνουν από γνωστούς τους ότι υπάρχει δωρεάν ιατρική περίθαλψη στο Πεδίον του Άρεως. Μια καθημερινή τροφοδότηση από όσους έχουν μείνει στην Αθήνα και θέλουν να βοηθήσουν έχει ως αποτέλεσμα τρία γεύματα την ημέρα που διανέμονται στον χώρο. Γυναίκες, καλλιτέχνες, νηπιαγωγοί, αλληλέγγυοι αναλαμβάνουν κάθε απόγευμα την απασχόληση των παιδιών μιλώντας στην πιο όμορφη, αυτή του παιχνιδιού. Με έγκαιρη παρέμβαση, ο χώρος καθαρίζεται καθημερινά και κάθε βράδυ κάποιοι παραμένουν στον χώρο για να εμποδίσουν τυχόν προβλήματα σε έναν από τους πιο υποβαθμισμένους δημόσιους χώρους της Αθήνας που το βράδυ μετατρέπεται στην αποθήκη ψυχών του κυρίου Καμίνη. Καθημερινά, μετά το κλείσιμο των βαρδιών γίνεται ανοιχτή συνέλευση στο Στέκι όπου γίνεται ο απολογισμός της μέρας που πέρασε και ο σχεδιασμός της επόμενης. Οι ανάγκες καταγράφονται και η αυταπάρανηση του

κόσμου για τη συγκέντρωση φαρμάκων, τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης αφήνει τους ανθρώπους που στηρίζουν τη Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης για τους πρόσφυγες, άφωνους.

Παρούσα σε όλα αυτά η Αφγανική Κοινότητα της Αθήνας που σπάει το φράγμα της γλώσσας για την επικοινωνία μας με τους πρόσφυγες. Εκκωφαντικά απύσχα από την άλλη, παρέμεινε για αρκετές μέρες η κυβέρνηση καθώς το ΚΕΕΛΠΝΟ επέβλεπε τον χώρο για μερικές ώρες χωρίς γιατρό και ύστερα αποχωρούσε. Μετά από αρκετές μέρες το Υπουργείο Υγείας εξέδωσε μια εγκύκλιο που επέτρεψε στους γιατρούς να παραπέμπουν τους μετανάστες στα νοσοκομεία δωρεάν και χωρίς γραφειοκρατία. Η Περιφέρεια σε συνεργασία με το Υπουργείο Εσωτερικών και την Αναπληρώτρια Υπουργό Τασία Χριστοδουλοπούλου βρήκαν έναν χώρο στον Ελαιώνα για να μεταφερθούν όσοι πρόσφυγες το επιθυμούν. Με μια μικρή επιφύλαξη, υπάρχει η εκτίμηση πως δεν θα μεταφερθεί αρκετός κόσμος καθώς το Πεδίον του Άρεως αποτελεί μια εύκολη λύση για την πρόσβαση τους σε κάποιον που με την κατάλληλη αμοιβή μπορεί να τους μεταφέρει έξω από την Ελλάδα.

Αυτό που κατάφεραν μερικοί άνθρωποι στο κέντρο της Αθήνας είναι μια τρανή απόδειξη πως με ελάχιστα μέσα, πολλή δουλειά και πολλή αλληλεγγύη-σχεδόν- τα πάντα μπορούν να γίνουν. Τις τελευταίες τρεις εβδομάδες φάγαμε, ήπιαμε, μιλήσαμε, αγκαλιαστήκαμε με τους πρόσφυγες στο Πεδίον του Άρεως. Συνεννοηθήκαμε ακόμα και αν δεν μιλούσαμε την ίδια γλώσσα, ακόμα και αν δεν καταλαβαίναμε γιατί οι γυναίκες αρνούσαν να εξεταστούν από άντρες γιατρούς ή γιατί εκεί κατά το βραδάκι στο μισό Πεδίον του Άρεως έστρωναν χαλάκια και προσευχόταν σε ένα Θεό που τους είχε εγκαταλείψει.

Αυτό, λοιπόν, που πέτυχε η Αλληλεγγύη στο Πεδίον του Άρεως γιατί δεν μπορεί να το πετύχει το κράτος στα νησιά;

Διότι για να συνεννοηθείς δεν χρειάζεσαι φωνές, ματσέτες, πυροσβεστήρες και ΜΑΤ.

Ούτε έναν τοπικό άρχοντα σε ρατσιστικό παραλήρημα.

Ούτε τάγματα εφόδου αγανακτισμένων πολιτών.

Αυτά θα φέρουν το αντίθετο αποτέλεσμα.

Οι πρόσφυγες πολέμου δεν είναι εισβολείς, ούτε εχθροί. Είναι άνθρωποι που έπεσαν στην ανάγκη μας και είναι αυτονόητο ότι οφείλουμε να τους συμπαρασταθούμε.

* "I have to leave Iran, but always i love Iran until my dead". Λέει η φρέσκια παιδική ζωγραφιά στο Πεδίον του Άρεως από κάποιο Προσφυγάκι Πολέμου και μένεις άφωνος απλά. Ευχαριστούμε το φωτογράφο Βαγγέλη Ευαγγελίου για την ευγενική παραχώρηση της φωτογραφίας του.